

3. NEDĚLE POSTNÍ – cyklus C

📖 Ex 3,1-8a.13-15; 1 Kor 10,1-6.10-12; Lk 13,1-9

1. čtení – Exodus 3,1-8a.13-15: Mojžíš pásal stádo svého tchána Jitra, midjanského kněze. Když jednou vyhnal stádo za step, přišel k Boží hoře Chorebu. Tu se mu zjevil Hospodinův anděl v plameni ohně, který šlehal ze středu keře. Díval se, a hle – **keř hořel plamenem, ale neshořel.** Mojžíš si řekl: „Půjdu se podívat na ten zvláštní zjev, proč keř neshoří.“ Když Hospodin viděl, že se přichází podívat, zavolal ze středu keře: „**Mojžíši, Mojžíši!**“ A on odpověděl: „**Tady jsem!**“ (Bůh) řekl: „Nepřibližuj se sem, zuj opánky ze svých nohou, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ A pokračoval: „**Já jsem Bůh tvého otce, já jsem Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův!**“ Mojžíš zahalil svou tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha. Hospodin pravil: „**Viděl jsem bídu svého lidu, který je v Egyptě, slyšel jsem jejich nářek na biřice; ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egyptanů a vyvedl je z oné země do země úrodné a širé, do země oplývající mlékem a medem.**“ Mojžíš pravil Bohu: „Hle, já přijdu k synům Izraele a řeknu jim: „Posílá mě k vám Bůh vašich otců.“ Když se zeptají: „Jaké je jeho jméno?“ – co jim mám říci?“ Bůh pravil Mojžíšovi: „**Já jsem, který jsem!**“ A dodal: „Tak řekneš synům Izraele: „Ten, který jest, posílá mě k vám.“ „A ještě pravil Bůh Mojžíšovi: „Tak řekneš synům Izraele: „**Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův, posílá mě k vám!**“ To je moje jméno na věky, to je můj název po všechna pokolení.“

2. čtení – 1 Korintským 10,1-6.10-12: Chtěl bych vám, bratři, připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a v moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni **pili stejný duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.** Ale přesto se většina z nich Bohu nelíbila. **Pomřeli na poušti.** Tyto věci se staly nám pro výstrahu, abychom **netoužili po špatnostech,** jako toužili oni. **Ani nereptejte,** jako někteří z nich reptali a za to byli pobiti od (anděla) Zhoubce. To se jim přihodilo jako výstražný příklad a bylo to napsáno jako poučení pro nás, kteří žijeme v době poslední. **Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.**

Evangelium – Lukáš 13,1-9: V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; **když se však neobráátíte, všichni podobně zahynete.** Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: **myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráátíte, všichni právě tak zahynete.**“ Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři: „Hle, už tři léta **přicházím hledat**

ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?“ On mu však odpověděl: „**Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese.** Jestliže ne, dáš ho pak porazit.“

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Toto podobenství nahrazuje vyprávění o fíkovníku, který uschl, protože nenesl ovoce (Mk 11,12-14.20-25). Jeho význam je v podstatě stejný. S tím rozdílem, že tam nebyl fíkovník poražen! Chce se tedy zdůraznit, že dějiny jsou odloženým soudem a prodloužením Božího úsilí ve volání všech k obrácení. Bůh ten fíkovník, tj. člověka, neporazí! Respektuje ho, protože ho miluje.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 10)

Klenbou, která nese život církve, je milosrdenství. Veškerá její pastorační činnost by měla být proniknuta něhou, jež je určena věřícím; žádné její zvěstování a svědectví vůči světu nemůže postrádat milosrdenství. Věřohodnost církve prochází cestou milosrdné a soucitné lásky. Církev „**prožívá neuhasitelnou touhu nabízet milosrdenství**“. Možná, že jsme dlouho zapomínali ukazovat cestu milosrdenství a kráčet po ní. Pokušení požadovat vždy a jen spravedlnost na jedné straně vedlo k opomenutí, že ona je sice prvním nezbytným a neodmyslitelným krokem, ale že církev potřebuje jít dál, aby dosáhla vyššího a významnějšího cíle. Na druhé straně je smutné vidět, jak se v naší kultuře vytrácí zkušenost odpuštění. Dokonce samo toto slovo jako by někdy mizelo. Bez svědectví o odpuštění však zbývá pouze neužitečný a neplodný život, jako by se žilo na bezútesné poušti. Pro církev znovu nadešel čas chopit se radostné zvěsti o odpuštění. Je čas návratu k podstatnému, abychom na sebe brali slabosti a těžkosti svých bratří. Odpuštění je síla, která křísí k novému životu a vlévá odvahu hledět do budoucnosti s nadějí.